

Arrest

nr. 246 705 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LOUAHRANI
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. LOUAHRANI verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2019 werd de heer S.A., van Palestijnse origine, bij arrest nr. 217 417 erkend als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 december 2019 diende verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen, ook van Palestijnse origine, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met de heer S.A, respectievelijk als echtgenote en als kinderen van de heer S.A.

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde het visum gezinshereniging te verstrekken aan verzoekster en de kinderen.

De visumweigering ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in Dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door R. R. [...]1981 teneinde haar echtgenoot S. A. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de visumaanvraag een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, afgeleverd op 04/08/2019 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 01/09/2008.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat in zijn asielaanvraag de heer S. naar een(sic) geweten verklaarde gehuwd te zijn in Palestina op 11/12/2008 met R. R.

Echter volgens het voorgelegde document zou het huwelijk zijn afgesloten op 01/09/2008 in Egypte, hetgeen tegenstrijdig is met de verklaringen in de asielaanvraag.

Overwegende dat op onze vraag of zij de Egyptische huwelijksakte dan kon voorleggen, antwoordt de vrouw dat het huwelijk werd afgesloten in Palestina maar dat ze niet weet of ze nu een Palestijnse dan wel een Egyptische huwelijksakte heeft voorgelegd.

Gelet op de bovenstaande tegenstrijdige elementen kan het voorgelegde document niet weerhouden worden als bewijs voor de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.

Indien een DNA-test ten aanzien van de 2 kinderen aantoont dat het om gemeenschappelijke kinderen gaat van de heer S. en mevrouw R., dan kunnen de resultaten van deze test worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van art 10.”

De visumweigering ten aanzien van de kinderen is aangevochten in de zaak RvV 250 775.

Op 9 juli 2020 verzocht de gemachtigde de heer S.A. zich aan te melden voor een DNA-test teneinde de aanvraag voor een visum gezinshereniging van verzoekster en de kinderen S. Ya. en Su. te kunnen voortzetten.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe al volgt:

"Tijdens de visumaanvraag werd een Palestijns huwelijkscertificaat voorgelegd. De akte verklaard dat het huwelijk werd afgesloten in Egypte. Zowel verzoekster als de referentiepersoon verklaarden dat hun huwelijk werd afgesloten in Palestina.

Verwerende partij beroept zich op artikel 27 WIPR om de huwelijksakte niet te erkennen in België. De visumaanvraag werd geweigerd omdat het voorgelegde document niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband.

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet; met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast. "

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt; moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt; of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. "

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt; voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van

de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "/d/e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/reqdoc/rep/l/2014/NL/l-2014-210-NL-FI-1.pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war; family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt".

Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor

het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt; verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaatgeneraal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt; volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat; zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tek t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après sa reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée,

il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Verwerende partij beroept zich op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en de referentiepersoon en de huwelijksakte. De Palestijnse huwelijksakte stelt dat het huwelijk werd afgesloten in Egypte. Verwerende partij verwijst naar de verklaring van verzoekster en de referentiepersoon waarbij zij verklaarden dat zij gehuwd zijn in Palestina.

Zelfs al zou Uw Raad de huwelijksakte niet aanvaarden, dan bevinden verzoekster en haar man zich in de situatie dat hun huwelijksband niet met documenten werd aangetoond.

Er kan gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascaderegeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen,

en het feit dat de verklaringen in asielrelaas van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoekster, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal/documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (stuk 5, MYRIA, *Migratie in cijfers en in rechten 2018*, https://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in *Tanda-Muzinga* als "les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, *Tanda-Muzinga* t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, *Mugenzi* t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, *F.N. en anderen* t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t.* Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, *TandaMuzinga* t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi* t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

In casu, werd het officiële karakter van de voorgelegde huwelijksakte nooit betwist door verwerende partij. Verwerende partij stelt enkel dat er een tegenstrijdigheid bestaat omtrent de plaats waar het huwelijk werd afgesloten en de akte niet conform artikel 27 WIPR werd opgesteld. Verwerende partij verwijst naar de verklaring van verzoekster en de referentiepersoon, namelijk dat hun huwelijk werd afgesloten in Palestina en niet in Egypte zoals vermeld op de huwelijksakte.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aan verzoekster heeft gevraagd of er geen Egyptische huwelijksakte kon worden voorgelegd. Met andere woorden meent verwerende partij dat indien het huwelijk in Egypte werd afgesloten, geen Palestijnse huwelijksakte, maar een Egyptische huwelijksakte moest worden voorgelegd. Hieruit kan worden afgeleid dat verwerende partij het huwelijk op zich niet betwist, maar het voorgelegde document niet weerhouden heeft als bewijs van huwelijksband enkel en alleen omdat het niet correct werd opgemaakt.

Hoe dan ook blijkt uit beide verklaringen, waarnaar verwerende partij zelf verwijst, duidelijk dat verzoekster gehuwd is met de referentiepersoon. Verder is verwerende partij ook op de hoogte van de kinderen die uit dit huwelijk geboren zijn aangezien verwerende partij stelt dat via een DNA-test de

huwelijksband kan worden vastgesteld. De verklaringen van de referentiepersoon omtrent zijn gezinsleven zijn geloofwaardig, hetgeen ook bevestigd wordt door zijn status als erkend vluchteling. De referentiepersoon heeft steeds verklaard dat verzoekster zijn echtgenote is. Men kan niet anders dan aannemen dat er sprake is van een huwelijksband en een beschermenswaardig gezinsleven.

Het is volstrekt onredelijk dat verwerende partij louter op grond van een tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar het huwelijk voltrokken werd de aanvraag gezinshereniging weigert.

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekster zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Voorts bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Het is een oneigenlijke praktijk van de DVZ. Indien de verwerende partij een DNA test wilt laten uitvoeren, dan dient dit te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Tot slot, heeft verwerende partij niet aangetoond rekening te houden met het hoger belang van de betrokken kinderen. Het gevolg van de beslissing is dat de kinderen nog langer in Egypte dienen te blijven, nog langer van hun vader gescheiden blijven, en dit in afwachting van een test die evengoed in België kan uitgevoerd worden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in zijn asielprocedure over verzoekster en hun kinderen hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoekster onbegrijpelijk. Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij zich baseert op de verklaringen van 13 december 2018 van de heer S. voor wat zijn DVZ gehoor betreft in de veronderstelling dat dit alles inhield wat er te melden viel in de asielprocedure. Uit het CGVS gehoor bleek immers dat verzoekster wel degelijk gehuwd is met mijnheer S. en hun huwelijk werd voltrokken in in(sic) Palestina.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoekster citeert het bepaalde in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis §§ 1, 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet en het bepaalde in de omzendbrief van 17 juni 2009 waarin het cascadesysteem verder wordt toegelicht. Verder gaat verzoekster in op de relevante Europeesrechtelijke bepalingen, meer bepaald overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad

van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Vervolgens verwijst verzoekster naar het bepaalde op p. 23 van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn (hierna: de richtsnoeren van de Europese Commissie) waarin staat dat de lidstaten worden aangespoord om zich bij het gebruik van de beoordelingsmarge zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten en naar de “vaststellingen en aanbevelingen” van het UNHCR en Myria. Vervolgens wijst verzoekster op het antwoord van UNHCR op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging waarin het UNHCR in geval van mensen met internationale bescherming die als gevolg van vervolging of oorlog van elkaar werden gescheiden, pleit voor een efficiënt en snel mechanisme om deze families terug te herenigen. Verzoekster gaat verder met het citeren uit het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof stelt onder meer dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Indien echter geen sprake is van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2 van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen. Verzoekster gaat verder in op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), meer bepaald de arresten Sen tegen Nederland van 2001 en het arrest Tuquabole – Tekle tegen Nederland. Vervolgens citeert verzoekster nog uitgebreid uit het arrest Tanda-Muzanga tegen Frankrijk van het EHRM van 10 juli 2014. Het EHRM stelt onder meer dat de eenheid van familie een essentieel recht is voor de vluchteling en de gezinshereniging een fundamenteel element om personen die vervolging zijn ontvlucht een normaal leven te hernemen. Het EHRM stelt eveneens dat de noodzaak van vluchtelingen voor een procedure van gezinshereniging om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger is dan voor andere vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een internationale en Europese consensus.

Verzoekster wijst erop dat staten vanwege de vluchtelingenstatus ertoe worden genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort, en verwijst naar een vonnis van de familierechtbank te Luik.

Verzoekster stelt vast dat de gemachtigde zich louter baseert op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en de referentiepersoon enerzijds en de huwelijksakte anderzijds. Ze stipt aan dat zelfs indien de Raad de huwelijksakte niet zou aanvaarden, verzoekster en haar man zich bevinden in de situatie waarin de huwelijksband niet met documenten is aangetoond. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad dat evenzeer betrekking had op een visumweigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België. De Raad heeft in dat arrest gesteld dat het vermoeden dat het buitenlands huwelijkscertificaat frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, doch niet de ingeroepen verwantschapsband. Ook bij vermeende fraude blijft de cascaderegeling van toepassing. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde in een dergelijke situatie moet rekening houden met alle elementen van het dossier wanneer hij oordeelt over de geldigheid van andere bewijzen. Ze stipt aan dat volgens de richtsnoeren van de Europese Commissie een breed gamma van “andere bewijsmiddelen” wordt aangehaald, zoals gesprekken met de gezinsleden of een onderzoek naar de situatie in het buitenland.

Verzoekster leidt uit de motieven van de bestreden beslissing af dat de gemachtigde meent dat indien het huwelijk in Egypte zou afgesloten zijn, geen Palestijnse huwelijksakte maar een Egyptische huwelijksakte moest worden voorgelegd. De gemachtigde heeft volgens verzoekster het huwelijk zelf niet betwist, maar enkel het document niet weerhouden als bewijs van de huwelijksband omdat het niet correct werd opgemaakt. Verzoekster wijst op de verklaringen van haarzelf en haar man en dat hij steeds heeft verklaard verzoeksters echtgenoot te zijn. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde op de hoogte is van de kinderen die uit het huwelijk zijn geboren aangezien de gemachtigde naar een DNA-test verwijst. Voorts bestaat er volgens verzoekster geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Volgens verzoekster is de gemachtigde, indien hij een DNA-test wil laten uitvoeren, ertoe gehouden dit binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging te doen en niet na een weigeringsbeslissing. Tot slot stelt verzoekster dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen aangezien zij nu nog langer in Egypte dienen te blijven, zij nog langer van hun vader

gescheiden blijven en die test evengoed in België kan uitgevoerd worden. Verzoekster stelt nog dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd, door na te laten alle relevante omstandigheden in rekening te brengen bij de beslissingname. Ze stelt ook dat de gemachtigde moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster acht ook het redelijkheidsbeginsel geschonden nu de gemachtigde enkel steunt op verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl uit het CGVS-gehoor wel blijkt dat verzoekster met de heer S. gehuwd is en dit huwelijk werd voltrokken in Palestina.

Beoordeling

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D teneinde de heer S.A., waarvan zij stelt dat het haar echtgenoot is, in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde weigert de visumaanvraag, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in hoofdzaak omdat het ter staving van de huwelijksband voorgelegde document niet als bewijs van deze huwelijksband kan worden aanvaard. Hiertoe wordt overwogen dat de heer S.A. heeft verklaard tijdens zijn internationale beschermingsprocedure gehuwd te zijn in Palestina op 11 december 2008 met verzoekster, terwijl volgens het voorgelegde document het huwelijk zou zijn afgesloten op 1 september 2008 in Egypte - hetgeen tegenstrijdig is. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoekster werd gevraagd of ze een Egyptische huwelijksakte kon voorleggen. Verzoekster antwoordde daarop dat ze in Palestina is gehuwd maar dat ze niet weet of de voorgelegde huwelijksakte een Palestijnse dan wel Egyptische is. Tot slot heeft de gemachtigde aangehaald dat indien een DNA-test ten aanzien van de minderjarige kinderen aantoont dat het om gemeenschappelijke kinderen gaat van de heer S.A. en verzoekster, de resultaten kunnen worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van artikel 10.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Hieruit blijkt dus dat een weigeringsbeslissing niet louter mag steunen op het ontbreken van officiële stukken die de aanverwantschap aantonen.

Inzake het bewijs van de huwelijksband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij

voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt de cascadereregeling inzake het aantonen van de bloed- of aanverwantschapsband.

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Zoals verzoekster aanvoert, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. (...)

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te

leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Uit punt 67 van het voormelde arrest blijkt dat de gemachtigde het visum met het oog op gezinshereniging kan weigeren indien geen officiële documenten voorliggen en de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt, of indien op basis van objectieve elementen duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek. Is er echter geen dergelijke situatie, dan blijkt uit punt 68 dat het ontbreken van de officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het gebrek aan plausibiliteit van de uitleg daarover wel elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden, maar dat de gemachtigde niet vrijgesteld is van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In de thans voorliggende situatie waarin de gezinshereniging wordt gevraagd als echtgenote van een erkend vluchteling in België en waarin de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voor de komst van deze laatste naar België, wordt ook naar Belgisch recht in een getrapte bewijsregeling voorzien wat de huwelijksband betreft.

Het uitgangspunt blijft gelden dat de huwelijksband in beginsel moet worden aangetoond met officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In casu aanvaardt de gemachtigde het voorgelegde document niet als bewijs van de huwelijksband. In dit verband merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de huwelijksband in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Het kan evenwel niet worden betwist dat de Raad, als enig rechtscollege, bevoegd is om na te gaan of de gemachtigde het cascadeonderzoek op basis van de artikelen 11, § 1 tweede lid en 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet op een zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft gevoerd.

Uit het bepaalde in artikel 11, § 1, tweede lid en artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, na omzetting van artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en uitgelegd door het Hof van Justitie, blijkt dat de beoordeling van de huwelijksband niet ophoudt bij de vaststelling dat er geen officieel document voorligt dat de gemachtigde aanvaardt.

Volgens de supra aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, moet nagegaan worden of verzoekster en de heer S.A. hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan

worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde volgens het Hof niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In casu kan niet blijken dat verzoekster of de referentiepersoon niet hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissing zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. Wat betreft de samenwerkingsplicht blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zich heeft beschikbaar gehouden voor een bevraging door de Belgische ambassade. Er blijkt niet dat de heer S.A. nog werd ondervraagd door de gemachtigde aangaande die huwelijksakte. Verzoekster kan in casu gevolgd worden waar ze stelt dat het onredelijk is van de gemachtigde zich enkel te baseren op verklaringen van 13 december 2018 van de heer S.A., doch geen rekening te houden met het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS). Uit het gehoorverslag bij het CGVS, dat verzoekster voegt en waar de gemachtigde toegang toe heeft, blijkt dat de heer S.A. daar verklaarde gehuwd te zijn met verzoekster, die genaturaliseerd werd tot Egyptische maar van Palestijnse origine is en dat ze gehuwd zijn in Palestina op 11 december 2008. Hij verklaarde eveneens dat verzoekster en de kinderen zich reeds sedert 2012 in Egypte bevinden. Zelfs indien moet aangenomen worden dat de gemachtigde geen kennis had van het gehoorverslag bij het CGVS, blijkt eveneens uit de beslissing van het CGVS van 30 januari 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat het CGVS uitdrukkelijk stelde : *“ces documents attestent de votre statut civil, de l'identité et de l'origine des membres de votre famille, éléments qui ne sont pas non plus remis en cause.”* Ook de Raad stelde in zijn arrest nr. 217 417 van 25 februari 2019, waarin de heer S.A. werd erkend : *“Ainsi, tout d'abord, le Conseil observe que le requérant a communiqué de nombreux documents permettant d'établir son origine palestinienne, sa provenance de la bande de Gaza et sa situation familiale. Il va ainsi de son passeport, de sa carte d'identité, des documents de voyage de son épouse, de la carte d'identité de cette dernière et des actes de naissance de ses enfants.”* Dit arrest bevindt zich ook in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat het CGVS en de Raad niet twijfelden aan de band tussen de heer S.A. en zijn opgegeven echtgenote en kinderen.

De Raad acht het weliswaar mogelijk dat eventueel later twijfels opduiken in verband met een voorgelegd document, doch het kwam de gemachtigde in het kader van een zorgvuldig onderzoek toe de heer S.A. hiermee te confronteren. Verzoekster wijst er dienaangaande terecht op dat de Europese Commissie in de richtsnoeren wijst op de “andere bewijsmiddelen” zoals onder meer “gesprekken met de gezinsleden”. Het Hof van Justitie stipt dit eveneens aan in het voormeld arrest (C-635/17 punt 13). Ook in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet staat dat de gemachtigde kan overgaan of laten overgaan tot een onderhoud van de vreemdeling of de vreemdeling die vervoegd wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat de bevraging van verzoekster vrij summier is verlopen. De Raad erkent dat artikel 12bis, § 6 louter stelt dat de gemachtigde “kan” overgaan of laten overgaan tot een onderhoud. De gemachtigde heeft dit blijkens het dossier en de beslissing wel zelf nodig geacht. Indien hij ervoor kiest over te gaan tot een onderhoud, dient dit op een zorgvuldige wijze te gebeuren, hetgeen in casu niet afdoende blijkt.

Geheel ten overvloede leest de Raad in het administratief dossier: *“betrokkene legt een Palestijnse huwelijksakte voor maar met vermelding dat de beide echtgenoten woonachtig zijn in Egypte -> wat is de werkelijke huwelijksplaats van betrokkenen? Indien gehuwd in Egypte, beschikt de vrouw dan ook over een Egyptische huwelijksakte?”* Als antwoord van verzoekster hierop leest de Raad in het dossier: *“Elle confirme qu'ils se sont mariés en Palestine. Oui cela fait “un certain temps” qu'ils habitent en Egypte (ne m'a donné aucune indication). La requérante habite toujours ici depuis que son mari est parti.”* (of “Ze bevestigt dat ze gehuwd zijn in Palestina. Ja, het is al « een zekere tijd » dat ze in Egypte wonen (heeft mij geen enkele indicatie gegeven) Verzoekster woont nog altijd hier sedert haar man is vertrokken.” Eigen vertaling). Het blijkt dat die verklaringen overeenkomen met wat de heer S.A. heeft verklaard. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij, blijkens het gehoorverslag in het administratief dossier, dat hij met verzoekster is gehuwd in Palestina. Uit het gehoorverslag bij het CGVS verklaarde hij dat zijn vrouw en kinderen reeds enige tijd woonachtig zijn in Egypte. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster en de heer S.A. altijd verklaard hebben gehuwd te zijn in Palestina, maar dat verzoekster en de kinderen reeds enige tijd in Egypte wonen. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat niet blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de consistente verklaringen van verzoekster en de heer S.A. over de plaats van het huwelijk, terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad gewezen heeft op het belang hiervan in onder meer zijn arrest Tanda-Muzinga t. Frankrijk van 10 juli 2014.

Eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat zich geen kopie van de huwelijksakte in het administratief dossier bevindt en dus dat niet blijkt of op de akte wordt vermeld dat het huwelijk is “afgesloten in Egypte” zoals de bestreden beslissing vermeldt, of dat er enkel is vermeld dat verzoekster en de heer S.A. “wonen in Egypte”. Uit de vraag die is voorgelegd aan verzoekster door de ambassade blijkt enkel dat er een Palestijnse huwelijksakte zou voorgelegd zijn, die zou vermelden dat de echtgenoten “woonachtig zijn in Egypte”, hetgeen verzoekster en de heer S.A. ook hebben verklaard.

Hoe dan ook, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde huwelijksakte niet aanvaardt en hij evenmin vrede neemt met de verklaring die verzoekster heeft gegeven, dan nog blijkt dat artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt over te gaan tot het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. De gemachtigde acht dit, blijkens de bestreden beslissing, zelf aangewezen, doch verwerpt de visumaanvraag en stelt dat dit bewijs kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing op grond van artikel 10.

Verzoekster voert aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test, dat de gemachtigde het bestaan van de aanverwantschap ten aanzien van verzoekster dus niet uitsluit en bijkomend onderzoek, meer bepaald een DNA-test, noodzakelijk acht.

Dit wordt bevestigd door het feit dat blijkens het administratief dossier de gemachtigde reeds een schrijven heeft gericht aan de heer S.A. op datum van 9 juli 2020 waarbij hij wordt uitgenodigd zich aan te bieden op de Dienst Vreemdelingenzaken voor de nodige informatie in het kader van een DNA-test *“teneinde de aanvraag voor een visum gezinshereniging van R.R.M.A. [verzoekster], S.Y.A M en S.Y.A.M.[namen van de kinderen] te kunnen voortzetten”* (eigen onderlijnen).

Nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat dit schrijven van 9 juli 2020 betrekking zou hebben op een nieuwe aanvraag en de gemachtigde melding maakt van “het voortzetten” van de aanvraag, kan enkel besloten worden dat voormeld onderzoek noodzakelijk werd geacht naar aanleiding van de visumaanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de in casu bestreden beslissing. De aanzet om de aanvraag voor een visum gezinshereniging middels een DNA-test te laten “voortzetten”, staat haaks op het feit dat de weigeringsbeslissing al is genomen.

Er blijkt in casu ten overvloede ook dat de gemachtigde nog ruim de tijd had om die DNA-testen te laten uitvoeren voor het nemen van de weigeringsbeslissing, nu de aanvraag volgens het administratief dossier werd ingediend op 4 december 2019 en de diplomatieke koffer met de documenten werd ontvangen op 9 januari 2020. Volgens artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing werd evenwel al genomen op 22 juni 2020. Bijkomend blijkt uit artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, kan verlengen. Tot slot weze bovendien aangestipt dat die termijn van negen maanden, verlengbaar met twee maal drie maanden, evenmin een vervalt termijn is nu het Hof van Justitie ook in zijn arrest van 20 november 2019 (C-706/18 inzake X t. Belgische Staat) heeft geoordeeld dat een wetbepaling die oplegt dat indien geen beslissing is genomen binnen de voornoemde termijn, ambtshalve een verblijfstitel moet worden afgegeven aan de indiener van het verzoek, strijdig is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde noodzakelijk geachte onderzoek, reeds een weigeringsbeslissing te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoekster wel de schending aanvoert van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet maar geen enkele toelichting daarover geeft, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is. De Raad volgt dit betoog niet. Verzoekster heeft niet enkel gewezen op de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, maar heeft ook in concreto die cascadereregeling op haar situatie toegepast, wijzende op het feit dat indien de huwelijksakte niet wordt aanvaard, zij zich bevindt in de situatie dat geen documenten werden voorgelegd. Ze verwijst naar een toepasselijk arrest van de Raad waarin werd gesteld dat zelfs indien het buitenlands document niet wordt aanvaard, ook de cascadereregeling van toepassing blijft. Verzoekster stelt met verwijzing naar het Hof van Justitie en de richtsnoeren van de Europese Commissie, dat moet rekening gehouden worden met andere bewijsmiddelen zoals gesprekken met de gezinsleden en met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat met coherente verklaringen over de familiebanden moet rekening gehouden worden. Verzoekster acht het volstrekt onredelijk dat haar aanvraag louter op grond van een tegenstrijdigheid werd geweigerd en dat de gemachtigde zich enkel baseert op verklaringen van 13 december 2018 van de heer S.A. in zijn gehoor bij DVZ. Verzoekster roept ook concreet in dat indien de gemachtigde opteert voor het laten uitvoeren van een DNA-test, dit moet gebeuren binnen de termijn en niet na een weigeringsbeslissing. Het blijkt uit het vervolg van de verweernota ook dat verweerder zich tegen die argumenten heeft kunnen verweren.

Verder stelt verweerder dat de grieven die verzoekster aanvoert in realiteit betrekking hebben op de rechtsgeldigheid van het huwelijk en de hierbij horende documenten en de betwisting of het huwelijk is afgesloten in Palestina en niet in Egypte, zoals het certificaat zou aangeven. Verweerder stelt evenwel dat alle betwistingen aangaande burgerlijke rechten tot de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren zodat de Raad niet bevoegd is kennis te nemen van betwistingen die gevoerd worden ten aanzien van burgerlijke en politieke rechten. Volgens verweerder is de argumentering van verzoekster er enkel op gericht de Raad uit te nodigen zich uit te spreken over de geldigheid van de beslissing van de gemachtigde om het voorgebrachte stuk aangaande het huwelijk niet te aanvaarden. Verweerder acht het middel dan ook onontvankelijk. De Raad heeft supra reeds erkend dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de wettigheid te beoordelen van de beslissing tot weigering van het visum (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). De Raad moet dan ook beoordelen of de gemachtigde in casu op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze de cascadereregeling zoals vervat in artikel 11, § 1, tweede lid en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet heeft toegepast. Dit bleek in casu niet het geval.

Verder vervolgt verweerder dat er geen verplichting bestaat om systematisch over te gaan tot een DNA-test. In casu is de gemachtigde overgegaan tot de beoordeling van "andere bewijzen" en werden de verklaringen van verzoeksters voorgehouden echtgenoot vergeleken met de gegevens zoals vermeld in de visumaanvraag. Gelet op de tegenstrijdigheden in de voorgelegde stukken met betrekking tot de plaats van het huwelijk, heeft de gemachtigde geoordeeld dat er sprake is van een document dat niet aanvaard kan worden wat betreft de inhoud en werd de aanvraag geweigerd. Verweerder vervolgt dat zoals uit de aangevoerde cascadereregeling blijkt, het bestuur gerechtigd is de "andere bewijsmiddelen" te beoordelen en hij er niet toe gehouden is om over te gaan tot een DNA-test. Tegelijk erkent verweerder dat de gemachtigde aangeeft dat er desgevallend tot een andere beslissing kan gekomen worden als een positieve DNA-test wordt afgegeven. Dit betekent niet dat de bestreden beslissing of de gezinshereniging onder voorwaarden van een DNA-test afgegeven wordt. Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, stelt verweerder dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat is uitgegaan van een foutieve feitenvinding en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, noch heeft de gemachtigde volgens verweerder kennelijk onredelijk gehandeld.

De Raad erkent dat de gemachtigde niet verplicht is om systematisch over te gaan tot een DNA-test, verzoekster heeft dit ook niet aangevoerd. Ze heeft terecht vastgesteld dat de gemachtigde die test zelf heeft aangehaald in de beslissing. Waar verweerder stelt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de beoordeling van "andere bewijzen" door de verklaringen van de heer S.A. te vergelijken met de gegevens van de visumaanvraag, kan de Raad maar deels volgen. Hij heeft supra vastgesteld dat verzoekster kon gevolgd worden dat de loutere vergelijking tussen de verklaringen van de heer S.A. bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het voorgelegde stuk niet afdoende zorgvuldig was nu de gemachtigde moet rekening houden met het geheel van de elementen van het dossier, zoals ook het gehoor bij het CGVS. Het zorgvuldigheidsbeginsel is immers niet beperkt tot het vermijden van een

foutieve feitenvinding, doch impliceert eveneens een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing en een zorgvuldig rekening houden met alle gegevens van het dossier. Met het betoog van verweerder dat de gemachtigde erkent dat desgevallend een andere beslissing kan genomen worden als een positieve DNA-test kan worden afgegeven, maar dit niet inhoudt dat de gezinshereniging onder voorwaarden van een DNA-test wordt toegekend, antwoordt verweerder niet op het betoog van verzoekster dat *indien* de gemachtigde een DNA-test wil laten uitvoeren, hij dit niet na een weigeringsbeslissing kan doen maar dit dient te gebeuren binnen de termijn voor het nemen van een beslissing.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020, tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES